

SUPERB... (cu drag și modestie, Criticului Blînd)

Andreionthepoetry

Când poezia-și strigă din străfunduri
Poetul, s-o creeze cu-al său verb,
Șoptindu-i ce simțire și ce gânduri
Să pună în aluatu-i, e... superb!

Și când cu autoritatea-i suavă
Strofa-și supune demiurgul șerb,
Răzbate din adâncuri, ca o lavă,
Sudoarea sufletului - iarăși e... superb!

Sau când, ca o fecioară fără pată,
Un vers își cântă ruga, chiar imberb,
Atunci și cel ce n-a mai scris vreodată
Își cere dreptul său de-a fi... superb !

Pentru acestea toate nu-s cuvinte,
Nici pentru criticul cel mai acerb
Ce își coboară-n suflet a sa minte,
Mai potrivite ca simplul... « Superb ! »